U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců Mgr. Petry Weissové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **A. H.**, proti žalovanému: **Městský soud v Praze**, se sídlem Spálená 6/2, Praha 2, proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 27. 11. 2017, č. j. 10 A 202/2017 - 24, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 11. 4. 2018, č. j. 10 A 202/2017 - 33,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Žalobce podal žalobu proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 27. 11. 2017, č. j. 10 A 202/2017 - 24, jímž byla odmítnuta jeho žaloba proti usnesení městského soudu ze dne 1. 9. 2017, č. j. 10 A 146/2017 - 23. Tímto usnesením byla odmítnuta jeho žaloba proti usnesení městského soudu ze dne 29. 5. 2017, č. j. 10 A 92/2017 - 21. Posledně jmenovaným usnesením pak byla odmítnuta žaloba proti usnesení městského soudu ze dne 27. 2. 2017, č. j. 5 A 49/2017 - 7. Ve všech případech bylo odmítnutí žaloby zdůvodněno absencí podmínky řízení ve smyslu § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť napadená usnesení městského soudu nepředstavují rozhodnutí správního orgánu podle § 4 odst. 1 s. ř. s. Městský soud tak neshledal svoji pravomoc rozhodovat o žalobách proti takovým rozhodnutím.

[2] V nyní projednávané věci dospěl městský soud nejprve k závěru, že jakkoliv *„správní žaloba“* žalobce se z hlediska obsažených námitek neliší od jeho předchozích podání, jde svou povahou o opravný prostředek proti usnesení krajského soudu ve správním soudnictví, tedy o kasační stížnost. Proto podání žalobce postoupil Nejvyššímu správnímu soudu. Nejvyšší správní soud však podání žalobce městskému soudu vrátil bez věcného vyřízení s tím, že *„v případě jednání žalobce, který bezúčelně řetězí zjevně neúspěšná podání nazvaná jako „správní žaloby“ proti usnesení správního soudu, není namístě tato podání považovat za kasační stížnosti“*. Nejvyšší správní soud dále uvedl, že *„vzhledem ke specifickým okolnostem, zejména opakovanosti a shodě obsahu podání a jejich jednoznačnému posouzení soudy, je vůči žalobci závěr o zneužití práva oprávněn učinit i správní soud, jehož rozhodnutí je napadeno“*. Městský soud proto následně žalobcovu *„správní žalobu“* napadeným usnesením opět odmítl z důvodu podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro neodstranitelný nedostatek podmínky řízení spočívající v nedostatku pravomoci soudu ve správním soudnictví.

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojil proti napadenému usnesení včas podanou kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) až e) s. ř. s. Domáhal se jeho zrušení a vrácení věci městskému soudu k dalšímu řízení.

[4] Stěžovatel v kasační stížnosti namítal, že ve věci *„jednal nezákonný úředník“* a stěžovatel se nemohl podle § 8 odst. 5 s. ř. s. vyjádřit k obsazení senátu 10 A; z toho dovodil, že *„rozhodoval vyloučený soudce“*. Stěžovatel měl za to, že Městský soud v Praze nebyl úřadem příslušným k vydání napadeného usnesení a také, že došlo k záměně účastníka i žalované věci oproti označení v žalobě. Namítal též, že napadené usnesení obsahuje nesprávné poučení o možnosti podat proti němu kasační stížnost, ačkoliv v daném případě *„nelze podat kasační stížnost, ale pouze odvolání“*. Stěžovatel nakonec vyslovil nesouhlas s projednáním věci bez nařízení jednání.

[5] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval splněním podmínek řízení, neboť pouze v tom případě může přistoupit k věcnému přezkumu kasační stížnosti stěžovatele.

[6] Nyní projednávaná kasační stížnost je další z řady věcí, v nichž stěžovatel podává opakované žaloby a další podání, která směřují proti aktům rozhodovací činnosti soudů. Jak je Nejvyššímu správnímu soudu známo z jeho úřední činnosti, stěžovatel obdobný postup volil i v mnoha jiných věcech (viz např. řízení vedené u soudu pod sp. zn. 1 As 5/2015, 7 As 134/2014, 8 As 193/2016, 4 As 2/2018 a desítky dalších řízení). Stěžovatel v těchto věcech podává *„správní žaloby“* proti rozhodnutím soudů vydaným (zejména) ve správním soudnictví. Poté, co krajský soud takové žaloby usnesením odmítne, stěžovatel buď daná usnesení napadne další žalobou, nebo proti nim podá kasační stížnost. Nejvyšší správní soud kasační stížnosti stěžovatele v těchto věcech buď odmítne, anebo řízení o nich zastaví pro nezaplacení soudního poplatku (poté, co žádosti stěžovatele o osvobození od soudních poplatků zamítne s odůvodněním, že se v daných věcech jedná o *„zjevně neúspěšné návrhy“* ve smyslu § 36 odst. 3 s. ř. s.). Rozhodnutí Nejvyššího správního soudu či krajských soudů pak stěžovatel napadá dalšími *„správními žalobami“*, čímž v konečném důsledku vytváří jakýsi *„bludný kruh“*, v němž se již dávno ztratila podstata věci, ve které se původně soudil.

[7] Také v nynější věci stěžovatel brojil kasační stížností proti usnesení, kterým městský soud odmítl jeho *„správní žalobu“* proti soudnímu rozhodnutí. Kasační námitky uplatněné stěžovatelem *prima facie* nemohou být důvodné a kasační stížnost je proto zcela zjevně bezúspěšná. Okolnosti, za nichž stěžovatel uplatňuje svá práva (a to zejména právo na soudní ochranu), totiž nelze považovat za výkon subjektivního práva v souladu s právním řádem. Chování stěžovatele naopak naplňuje znaky zneužití práva, které soud vymezil např. v rozsudku ze dne 10. 11. 2005, č. j. 1 Afs 107/2004 - 48.

[8] V souladu se zásadou hospodárnosti řízení proto v nyní souzené věci Nejvyšší správní soud nepřistoupil k provedení dalších standardních procesních úkonů, tj. nevyzval stěžovatele k zaplacení soudního poplatku za řízení o kasační stížnosti a k předložení plné moci udělené jím advokátovi k zastupování v řízení o kasační stížnosti. Nejvyššímu správnímu soudu je totiž z úřední činnosti známo, že v případě stěžovatele tyto výzvy neplní svůj účel a nevedou k řádné procesní přípravě řízení (k obdobnému postupu v jiné věci stěžovatele viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2015, č. j. 8 As 89/2015 - 19; přiměřeně srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 22. 11. 2012, sp. zn. II. ÚS 4256/12, nebo ze dne 14. 11. 2012, sp. zn. III. ÚS 4255/12).

[9] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) za použití § 120 s. ř. s., aniž nařizoval jednání (srov. § 109 odst. 2 s. ř. s.).

[10] Uplatněnou námitku podjatosti soudců městského soudu, kteří ve věci rozhodovali, posoudil Nejvyšší správní soud jako opožděnou. Jednou z podmínek pro rozhodnutí soudu o vyloučení soudce z projednávání a rozhodování určité věci podle § 8 odst. 5 s. ř. s. je skutečnost, že je řízení o této věci stále vedeno a že o věci samé nebylo ještě rozhodnuto.

[11] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 věty první za použití § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, protože kasační stížnost byla odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. května 2018

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu